

CAMBRIDGE
International Examinations

Cambridge International School

2016

Cuprins

Mesajul managerului	3
Puterea unui vis – Paradis	4
Deschidere an școlar 2015-2016	6
Tărâmurile Paradisului (Ilinca Barariu)	7
Paradise Tree	8
TALENTE ÎN PARADIS – CREAȚII LITERARE	9
Copacul Inspirației (Ilinca Barariu)	10
Educația pentru mine (Ecaterina Luca)	11
A venit toamna (Daniel Crupa)	12
O fapta bună (Flavia Rusu)	12
Picurul de noapte (Ilinca Barariu)	13
Puterea Cărților (Teodora Gherman)	14
Un anotimp poznaș (Maria Petrache)	20
Sfârșit de toamnă (Maria Hociung)	20
O zi specială (Maria Petrache)	21
Bursucul (Ariadna Rados)	21
Banchet regal (Ariadna Rados)	22
Prietenia înainte de toate (Daria Neamțu)	22
Băiatul cu ochi plumburii (Teodora Gherman)	23
Odată cu ea (Cezara Cristescu)	26
ACTIVITĂȚI / PROIECTE MADE IN PARADISE	27
Buburuzele și Licuricii	28
Albinuțele în cămara bunicii	28
Clasa pregătitoare	29
Clasa I	31
Clasa a II-a	33
Clasa a III-a	35
Rediscover Iași	37
Photo Exhibition in Paradise	38
Lecție record	39
Learning about DNA	41
Thanksgiving Day	42
Concert	44
SCIENCE – Insectivorous plants	45
Dunărea & The nervous system	46
The human skeleton	47
The antagonist muscles	47
The Christmas Fair	49
Crăciunul Copiilor	50
RADIO PARADIS	51
Taichi Master comes to our school	52
Interviu – Dan Arhire	53

Colectivul de redacție

Redactor-șef: Lavinia Gușu

Oana Albu

Loredana Sava

Loredana Cotoc

Dana Joacă-Bine

Monica Zofotă

Oana Grivincă

Manuela Ursu

Felicia Acsinte

și...

Elevii Școlii Paradis!

Adresa: Strada Iancu Flondor, Iași

Telefon: 0722 133 091

Email: contact@paradisul-copilor.ro

www.paradisul-copilor.ro

Mesajul managerului

Când am fondat Paradis Cambridge School, în 2005, aveam deja mulți ani de experiență didactică și managerială și simțeam de multă vreme nevoia unei schimbări în sistemul educațional. Nevoia a devenit acută în momentul în care am devenit mamă și am înțeles cât de importantă este educația personalizată care pune în centrul ei copilul ca întreg, preocupându-se în mod constant de fericirea, motivația și formarea armonioasă a personalității acestuia.

Îmi doream de foarte mult timp o școală în care elevii mei să învețe nu doar definiții și concepte, nu doar cum să treacă teste și examene, nu doar cum să îndeplinească bareme impuse și să adune diplome peste diplome fără un scop bine definit. Îmi doream o școală la care copiii să vină cu bucurie, o școală care să hrănească gândirea critică și laterală, imaginația, autonomia, creativitatea și puterea de găsire a Sinelui.

Astăzi, mă bucur nu doar pentru că sunt directorul educațional al unei școli care îndeplinește toate aceste condiții, ci și pentru faptul că am alături o echipă de profesioniști, de oameni născuți parcă pentru a aduce zâmbet, culoare și mirare pe chipurile și în sufletele copiilor din Școala Paradis. Astăzi, am încredere în educația pe care o primesc elevii și copiii mei.

Oana Mihaela Albu

Puterea unui vis – Paradis!

...Zice-se că poveștile încep cu **A fost odată ca niciodată** ...așa e vorba, din moși strămoși, cum că poarta lui „a fost odată”...te îndeamnă să îți întemeiezi o nouă lume odată cu citirea fiecărei slove. Să pășești și să ai încredere în cel ce a creat din cuvinte, vis și magie o poveste!

Ei bine da...a fost odată ca niciodată un om pe care Dumnezeu îl iubea nespus de mult. Atât de mult încât îi oferise un dar neprețuit – acela de a dăruii semenilor săi armonie, înțelepciune – izvorâtă deopotrivă din cunoaștere și intuiție- stropi de frumoasă zburdălnicie, dorința de a lăsa peste ani frumoase aduceri aminte oamenilor pe care i-a cunoscut, dar și puterea de a visa și curajul de a-și împlini visurile! Și, la vremea cuvenită, a început povestea...

Într-un loc nu mic, dar nici mare, pregătit însă să-i primească pe toți cei ce, trecându-i pragul se vor fi simțit acasă. Povestea trebuie că nu a început de dragul poveștilor... a-nceput de dragul copilăriei, din dragoste pentru lumea jocului serios și din dorința de a face educație cu dragoste.

În drumul spre desăvârșire, prin multe încercări le-a fost dat să treacă personajelor de poveste, copii și dascăli deopotrivă. Dar toate cu bine le trecură, fiindcă nu exista zi în care să nu se bucure de zâmbetul tainic al copilăriei și de stropii de magie pe care odată ce dascălii îi revărsau asupra copilașilor lor, îi primeau înapoi sub forma stropilor de lumină, din care izvorau nemaîntâlnite idei și visuri. Și iată așa, cu încredere și profesionalism, cu magie și vis, a început să prindă rădacini temeinice **Copacul Paradis**. Iar rădăcinile fiindu-i temeinice, reușeau frunzulițele copacului – preschimbate în vesele chipuri de copii – să trăiască experiențe într-un an, cât alții în zece! Experiențele acestea se vor preschimba peste ani în izvorul la care fiecare dintre copii se va întoarce.

Întorcerea se face, știm bine, prin cele mai dragi aduceri aminte și, negreșit, amintirile copilăriei din Paradis vor fi despre creativitate, despre dragul nesfârșit de jocul serios, despre curajul de a crede și a reuși, despre bucuria de a descoperi că ideea fiecăruia ar putea fi cea mai bună, despre surprinderea că ai fost pregătit să te descurci atât de bine în situații reale de viață.

După 10 ani mai frumoși decât în cele mai îndrăznețe visuri, povestea merge mai departe, mai întâi de toate, cu Dăruire pentru Excelență!

An de an, în acest loc s-au creat amintiri neprețuite, s-au modelat caractere, s-au creat deprinderi și s-au legat prietenii trainice.

A existat întâi un vis,
născut din dragoste
de copii, crescut cu
imaginație și inteligență
și desăvârșit cu prietenie
și spirit de echipă.

Dezvoltare personală

Creativitate

Professionalism

Și au mai existat și niște oameni curajoși, cu inimă mare și minte pe măsură care și-au dorit să scrie fila lor de istorie, ținând aprinsă flacăra tradițiilor curate românești.

Performanță

Simtų practica

Dar fiindcă lumea
galopa în jurul
lor, și-au strâns
micii oșteni și au
plecat la lupte
și le-au câștigat.
Și, astfel, i-au
călit și au trezit
în ei neînfricarea.

Dăruire

Când a venit vremea, au plecat prin lume să împărtășească tuturor Călușarii și Miorița și sufletul românesc.

Trecând anii, s-au adunat în jurul lor mai mulți oameni mici și mari și astfel au devenit mai puternici.

Independență

Și pentru că toate acestea trebuiau să poarte-un nume, un singur nume, li s-a spus:

S-au adunat aici dascăli minunați care, cu răbdare și perseverență, au iubit și au șlefuit nestematele altor oameni, creând astfel o generație de învingători.

Back to school

Tărâmurile Paradisului

Sufletu-mi bate,
Inima-mi străbate
Tărâhuri fermecate
De cheia Paradis.

Luna printre stele,
Eu privesc spre ele
Și știu că undeva
Este o dalbă stea,
Ce duios lucește,
O stea ce mă privește.

Căile prin care,
Crește fiecare
Sunt necunoscute.
Îngeri păzitori,
Toți binefăcători,
Au grijă de noi,
La greu nu dau înapoi.

În aceste profesoare
Se află un suflet mare.
Spiritul îngerilor este în ele,
În profesoarele cu praf de stele!

Text: **BARARIU ILINCA**, clasa a V-a

Paradise Tree

*Trees come in all shapes and sizes
But this is a special tree
With roots like values and traditions
It is a symbol of our team.*

*Love and Knowledge give us powers
To be the best, to dare for more
Green and blue are our colors
We are proud and we are bold.*

*Paradise, Paradise
We are always reaching for the skies.
Paradise, Paradise,
Education with no compromise.*

*Our school is like no other
Every day is a surprise
Fairy tales are mixed with science
It's a children's Paradise!*

Scriitori din Paradis

Paradise writers

Copacul Inspirației

Miclăușeni... Până nu am pășit pe acele meleaguri nu am știut de existența unui asemenea loc, nu am știut despre istoria lui, despre tot ce se întâmplă, toată magia ce-și avea culcuș acolo...totul era ascuns între crengile copacilor, în coroana lor, ferind locul de orice privire. Cine știa că într-un loc ca acela zace, printre mii de copaci, un arbore Gingko Biloba? Pare un nume așa de științific... Eu l-aș numi Copacul Inspirației.

Nu-mi găseam locul. Eram cu micul meu carnețel, cu pixul în mână și cu mintea deschisă. M-am așezat pe o buturugă. Repede m-am ridicat, era locul nepotrivit. În lumina soarelui, frunzele copacului străluceau. Erau trei trepte ce coborau spre palat de la grădină. Frunzele, ca niște mici evantaie, serveau ca păturică pe care te poți așeza și privi cum aurul toamnei zboară sub ochii tăi.

Din Copacul Inspirației a plouat cu picături de rouă, aurite cu, după cum spune și numele copacului, inspirație. Am ridicat una dintre frunze. Era perfectă, parcă luată dintr-o carte, parcă era o fotografie! Vântul înmiresmat al literaturii intra prin geamurile casei mele. Am pus-o în micul meu carnețel, la presat, pentru a-mi aminti mereu de frunza dătătoare de bucurie. Fără să-mi dau seama, am început să pictez cu pensula de cerneală pe un șevalet brăzdat de linii drepte. Lumina era de partea mea și natura își arăta fața bândă, iar crengile-n vânt făceau plecăciuni. Ating cu palma mâna soarelui și ochii nu mai văd, doar inima mai simte. O bătaie...sub pieptul meu se aude o bătaie. Poate este inima ce vrea să iasă și să strige către lume: „Priviți cu adevărat prin suflet!”. Ochii aprofundează simțirea inimii, nimic mai mult! Citește un cuvânt și vei avea o impresie despre carte, citește cartea și vei avea o impresie despre cuvinte! Așa mă simt eu când scriu! Pasărea m-a purtat în zborul ei până când clipa Raiului s-a evaporat.

Din nou pășesc spre pietriș și-mi caut locul. Când îl voi găsi, veți afla, sigur voi mai scrie, iar până atunci veți afla ce am mai făcut dacă veți deschide șevaletul meu de picturi cu cerneală. Mintea e cerneala și pensula e inima, fiecare cuvânt este un sentiment, o trăire ce rămâne în tiparnița sufletului!

Text și foto: **BARARIU ILINCA**, clasa a V-a

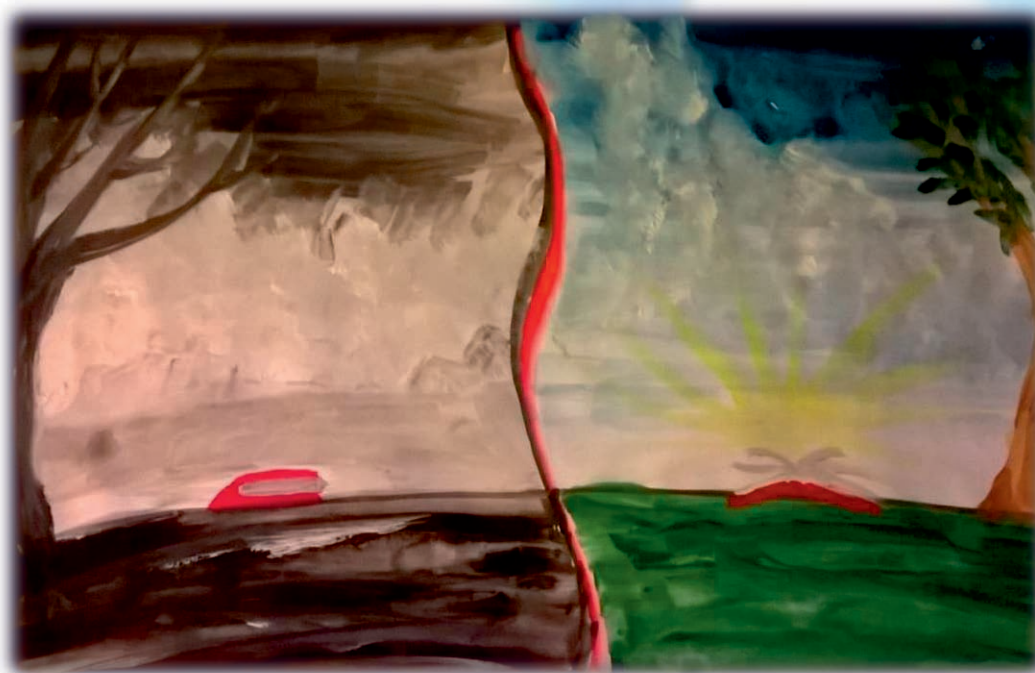
Educația pentru mine

Educația este precum o sămânță, una care este plantată în răsădul cu florile cunoștințelor. Ea crește din ce în ce mai înaltă pe parcurs, dar, la început, era un muguraș mic de tot. După ce am finalizat grădinița, planta educației avea patru frunzulițe multicolore și fine ca o orhidee. Planta creștea precum un copil, iar atunci când dădea de ceva greu, înfloreau. Planta avea niște flori mici de Educație, iar când acestea se uscau, lăsa mii de semințe precum grâul și secara. Ele cădeau și se transformau în flori bogate, care făceau mereu, mereu altele.

Plantele erau tot mai mari și mai mari, până când au acoperit toată grădina Florilor Cunoștinței. Pe fiecare frunză erau câteva picături de rouă, iar pe ele stătea scrisă învățătura din ziua în care a crescut.

Atunci când uităm o informație, picătura de rouă se transformă într-un fluture ce se așează ușor pe frunzele uitării, pe care le înprospătează.

Educația este cea mai de preț comoară pe care suntem norocoși să o avem!

Text și ilustrație: **LUCA ECATERINA**, clasa a V-a

A venit toamna

Toamna a venit la noi,
Noi o întâmpinăm vioi!
Mere, prune câte vrei,
De la toamnă ți le iei.

Nu mai e ca astă vară
Când jucam fotbal afară.
Acum este toamnă iară,
Punem fructele-n cămară.

Text: **CRUPA DANIEL**, clasa a II-a

O faptă bună

Eu, Mihai și Maria ne jucam pe gheață într-o frumoasă zi de iarnă. Deodată a apărut o fată necunoscută, care a dat peste Maria. Împreună cu Mihai am mers să o o ajutăm, ridicând-o de pe gheață.

Un medic care se afla prin zonă, a venit repede la dânsa. El ne-a spus că are piciorul rupt. Împreună cu Mihai l-am ajutat pe doctor să o ducă pe Maria la ambulanță.

Maria a făcut o vizită la spital pentru investigații amănunțite. Medicii au hotărât să-i pună piciorul în ghips.

Am mers a doua zi la spital pentru a vedea cum se simte, ducându-i o supă caldă și un buchet de flori. Ea mi-a mulțumit pentru gestul meu și de atunci am rămas bune prietene.

Sper că se va însănătoși repede!

Text: **FLAVIA RUSU**, clasa a II-a

Picurul de noapte

Sunetele vântului ce şuieră mușesc înspre amurg. Pasul adierii line pe firele de mătase verde se oprește, căci se lasă tot zgomotul în negrul codrului și nu se mai aude până când alte raze de aur apar în zorii zilei. Acum este momentul aplecării soarelui, momentul când se închină lunii la finalul domniei sale. Umbra zilei încă mai bânuie cerul cu două raze care se luptă, dar săgeata cu stele le ucide înainte de a face prăpăd pe cer. Natura a înlemnit în durerea plecării zilei, dar somnul le cuprinde și le pleacă creștetele în jos spre tărâmul viselor. Căscatul pomilor se aude și oftatul sălciilor, și plânsul lor răsună lângă lac. În oglinda apei se zăresc norii. O lumină tăioasă îi zgârie și încep să plângă liniștit, apoi alt cuțit îi străpunge și încep să huruie, să țipe, să plângă.

După ce s-au liniștit apele, luna și-a recăpătat tronul. Locul întunericului este acum prelung și stingher.

Text: **ILINCA BARARIU**, clasa a V-a

Puterea Cărților

Putea simți podeaua rece de beton pe care era așezată. Spatele a început să o doară din cauza poziției incomode în care stătea. Dar unde era? Ultimul lucru pe care și-l amintea era o imagine a ușii din camera sa, un ciocănit din depărtare și sunetul valurilor ce se lovesc de mal. Și-a deschis ochii încet. O durere groaznică i-a săgetat capul, ca și cum ar fi fost lovită cu o piatră. Deși era întuneric își putea vedea mâinile și picioarele. Erau legate cu sfoară. A început să se zbată, trăgând cât putea de tare de legături. Nimic.

– Nu te obosi, auzi o voce.

Se uită în dreapta. Un băiat stătea sprijinit de perete legat în același mod ca și ea. Era destul de aproape încât îi putea vedea zgârieturile de pe brațe și sângele din jurul sforilor ce îi legau încheieturile.

– Am încercat deja.

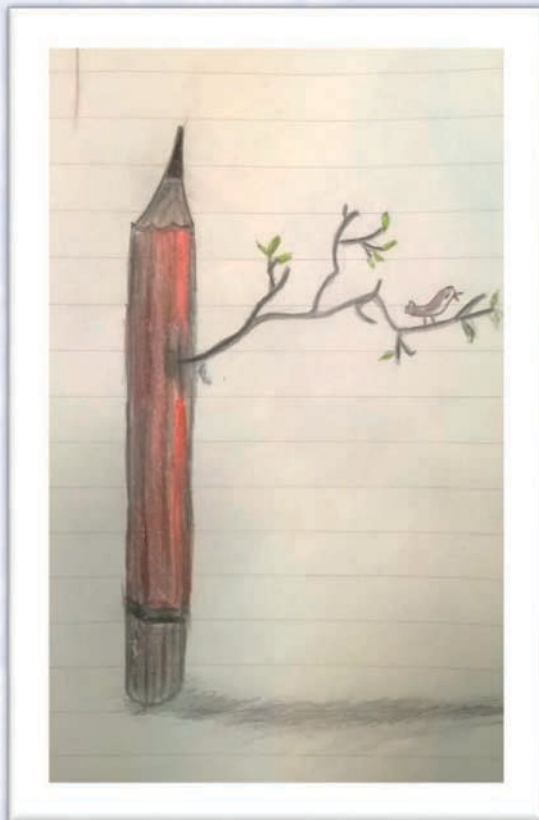
Ea se ridică, cu puțin efort, în poziție de șezut, lângă el. Îi inspectă chipul. Avea pielea palidă. Pomeții ridicați îi scoteau în evidență ochii aurii, ceva ce nu vezi prea des, ce o priveau cu o oarecare curiozitate prin stralucirea lor supraomenească. Părul blond îi acompania perfect, făcându-l să semene cu un fel de înger căzut, deși privirea era departe de a fi inocentă. Aducea mai degrabă a un leu ce își pândește prada. Ea se gândi că arată exact ca unul dintre oamenii pe care i-ar desena în caietul ei de schițe. Își imagină niște aripi venind din spatele lui. Negre precum cărbunele.

– Sunt Alcor. Iar tu ești... o trezi el din visare.

Făcu o mișcare cu capul, dându-și o șuviță de aur din ochi. Atunci ea observă mica inscripție în cerneală de pe gâtul lui. Litere caligrafice de mână formau cuvintele *Pulvis et umbra sumus*.

– Ești o Umbră... zise ea iar vocea îi ieși răgușită și guturală, de parcă nu a mai vorbit de zile întregi.

– Știu că e întuneric aici, dar nu e momentul să fim poetici despre asta! veni răspunsul, urmat de un râjet cu greu stăpânit.

– Nu! Vreau să spun că faci parte dintre *Umbre*! zise ea, de data asta vocea sunându-i mai aproape de realitate.

„Umbrele” era denumirea unui grup de oameni antrenați să sfideze Legea. Cu aproximativ 3000 de ani în urmă o serie de cutremure devastatoare petrecute toate în aceeași zi – nu din cauze naturale, dar încă neidentificate – au reușit să scufunde mai mult de 50% din totalitatea uscatului, omorând milioane de oameni, țări și continente. Guvernele rămase s-au strâns și au format „Legea”. Odată la trei ani, Legea alege câte 33 de oameni (un număr mare, având în vedere cât de puțin din populația planetei a mai rămas vie după catastrofa) și îi „sacrifică pentru binele populației”. Aceasta este pedeapsa oamenilor de rând pentru faptele făcute de stramoșii lor (presupunând că, fiind evident că acele cutremure nu au fost din cauze naturale, oamenii au fost cei care le-au cauzat). Nimeni nu a obiectat, fiind ghidați de frică.

Cam la o mie de ani de la catastrofa o organizație secretă – Umbrele – a început să completeze împotriva Legii. Aproape au reușit să dărâme marile puteri, dar au fost trădați de unul dintre cei mai de încredere oameni pe care i-au avut. Toți membrii grupului (în număr de 330) au fost omorâți iar Adapher Leont a primit

premiul „Cetățean Model”, iar acum statuia sa din marmură păzește curtea fiecărei mari puteri din Lege. De atunci, nimeni nu a mai încercat să o sfideze. De șapte ani umblă zvonuri cum că Umbrele s-ar fi întors, dar nimeni nu s-a alarmat, fiind asigurați că toți cei care vor fi prinși complotând vor plăti cu viața.

Dar ea știa. Umbrele s-au întors și, deși nimeni nu o vede, sunt puternici. Dar și Legea este. Tatăl sau a fost o Umbră și avea același tatuaj pe încheietura mâinii stângi. Cu trei ani în urmă, a fost prins cu un grup încercând să arunce în aer una dintre statuile lui Adapher. Imediat după înmormântare, ea, mama și fratele său mai mic s-au mutat și au început o viață modestă, departe de Umbre și comploturi. Dar ea știa. Știa semnificația tatuajului și ce erai dacă îl purtai. Știa că Umbrele se vor ridica și aștepta cu inima la gură sfârșitul Legii.

Culoarea din obrajii lui Alcor coborâse cu trei tonuri într-o fracțiune de secundă. *Cum și-a dat seama?! Este din cauza numelui? Nu se poate... Mulți oameni sunt numiți după stele. De unde știe?!* O mie de întrebări i-au fulgerat creierul dar, încercând să pară degajat, a întreat:

– Ți-ai dat seama doar la auzul numelui? Ești mai deșteaptă decât pari! afișând apoi un zâmbet plin de admirație falsă.

– E tatuajul. spuse ea facând un semn cu capul în dreptul inscripției. *Pulvis et umbra sumus* înseamnă *Suntem praf și umbre* în latină. E motto-ul vostru.

Alcor se uită la ea cu un oarecare interes.

– Se pare că cineva și-a făcut temele. Ești...

– Unul dintre voi? termină ea propoziția. Nu. Mi-ar plăcea, dar nu. Tatăl meu a fost o Umbră. Avea același tatuaj. A fost prins și omorât acum trei ani.

El o privi cu mai mult interes. Ea se gândi că era un miracol că acei ochi de sticlă puteau transmite mai mult decât superioritate. O liniște stânjenitoare s-a așternut în cameră. Alcor îi putea simți respirația caldă pe piele. Ochii ei verzi parcă străluceau în întuneric.

– Unde suntem? ea fu cea care sugrumă tăcerea. Cum am ajuns aici? întrebările i se scurgeau incontrollabil pe buze. De ce...

– Știi la fel de mult ca și tine. o întrerupse Alcor. Am așteptat să te trezești ca să putem găsi o cale de ieșire. Nu știu cum am ajuns aici, dar persoana care a făcut asta – își ridică mâinile legate – se va întoarce. Trebuie să ne grăbim.

– Dar de ce... fu întreruptă a doua oară.

Luminile se aprinseră. Se uită în jur. Erau într-o cameră pătrată, din beton. Pe peretele din partea sa stângă erau o sumedenie de cuțite, pumnale, săbii și o varietate de bețe de metal de diferite lungimi, ce semănau cu armele luptătorilor ninja din filmele vechi. În mijlocul încăperii era o masă lungă, la care puteau încăpea cel puțin cincisprezece persoane. Pe ea erau înșirate o gramadă de suluri de hartie pe care erau tot felul de inscripții și desene. Hărți. Alcor bolborosi ceva, prea încet pentru ca ea să îl audă, deși erau doar la câțiva centimetri distanță unul de altul.

– Poftim? întrebă ea nedumerită.

– Suntem în locul secret de întâlnire al Umbrelor. În cel subteran, cel puțin. E sub casa familiei mele. Părinții mei sunt liderii grupului de Est.

– De ce ne-ar aduce cineva pe noi aici? De ce pe mine? reuși în sfârșit să întrebe.

Se gândi la mama și la fratele ei, stând în casa lor mică, îngrijorându-se și căutând-o. Mama ei, care de trei ani se ascunde și fuge de adevăr. Fuge de Umbre. De frică. Dar cum poți fugi de frică dacă ea este lipită de tine, urmărindu-te ziua și devorându-te încet în fiecare noapte? Trebuia să scape de aici.

– Nu am nici o idee, dar cine a făcut-o a vrut să evadăm. Nimeni nu e așa de nesăbuit încât să lase o Umbră și o fată legați într-o cameră plină cu arme.

– Ce e așa special la faptul că sunt o fată?

– Ești puternică.

Un val de apreciere pentru Alcor îi încălzi inima. Îi zâmbi.

– Haide, trebuie să ajungem la pumnale! spuse el, iar ea simți panica și adrenalina umplându-i venele ca și cum cineva i-a turnat o găleată cu apă rece în cap.

Trebuia să se grăbescă. După o eternitate de căzături, rostogolitori și încercări eșuate de a-și ține echilibrul sprijinindu-se unul de altul, au reușit să ajungă la peretele din partea lor stângă. Cu și mai multă greutate, și alegându-se cu o tăietură minoră pe obraz, Alcor a reușit să ia un pumnal și să-și taie legăturile.

– Nu te mișca! spuse, în timp ce îi desfăcu și ei sforile.

Încheieturile o usturau și erau roșii. În timp ce le freca cu grijă se uită în sus. Ochi sticloși o priveau fără expresie și, pentru o clipă credea că s-ar fi putut pierde în aurul ce se topea în jurul pupilelor negre, cum focul arde pe cărbunii încinși ai nopții.

– Tot nu știu cum te cheamă! o trezi el încă o dată din visare.

– Idris! răspunse ea, parcă prea târziu.

– Idris. repetă el, ca pentru sine. Nu am mai auzit numele acesta.

– Măcar eu nu sunt un adolescent ce are săbii și pumnale în subsol. răspunse, puțin iritată.

Când era mică, ceilalți copiii mereu făceau glume pe seama numelui ei. Spuneau că seamănă cu numele unui râu. Deși Idris nu vedea nici o problemă în asta, tot se supăra când râdeau. Odată, mama ei a trebuit să vină la școală după ce ea a lovit un copil care a spus că a luat un medicament cu numele ei.

– Poți râde cât vrei, dar fiecare armă din camera asta mi-a salvat viața la un moment dat. Alcor nu putu să-și ascundă rânjetul la amintirea tatălui său învățându-l să arunce cuțite la țintă. Într-un fel.

– Chiar și arcul acela? întrebă ea, ridicând o sprânceană și făcând un semn cu mâna spre arma atârnată deasupra ușii vechi de metal din colțul camerei.

– Nu, acela e doar de decor. veni răspunsul, iar Idris își stăpâni cu greu râsul. Hai să plecăm înainte ca tot griul ăsta să-mi dezichilibreze *chi-ul*.

Se îndreptară spre ușă și când Alcor o deschise – era, nu surprinzător, descuiată – ea se gândi că griul era ultimul lucru care i-ar fi putut strica pacea interioară. Ușa ducea către o cameră identică, doar că goală, la capăt având o scară de incendiu cu un semn ce spunea *IEȘIRE*. Inima a început să-i bată cu putere, aproape ieșindu-i din piept și un nod strâns i sa format în gât, împiedicând-o să respire. Spre deosebire de ea, Alcor simți că inima i se opri în loc, iar respirația a început să-i

acelereze alarmant, culoarea din obrajii lui devenind bolnăvicioasă, ca pergamentul. Nu-și putea dezlipi ochii de la imaginea terifică din fața sa...

În jur de douăzeci de oameni se legănau cu capul în jos, atârnați de tavan. Fețele lor erau albe ca hârtia, chiar și ochii ce priveau inexpressiv în gol parcă erau secați de culoare. Idris le putea vedea tatuajele de pe piele. Pe mâini, glezne, chiar și pe fețe. *Umbre!* gândi ea. O mână o trase iar următoarele minute fură doar imagini goale. Scări. Tunele. Curbe. Întuneric. O ușă se deschise și aerul dimineții o izbi în față ca o palmă rece, împreună cu un miros puternic de sare. Se uită în jur. Nisipul rece se întindea pe plajă ca aurul neșlefuit. Cerul era gri, fără nici un nor, iar marea era aproape în întregime acoperită de ceață, valurile ce se izbeau de țărm parcă venind dintr-un perete alb. *Valuri. Deci asta îmi aminteam...* gândi ea, simțind frigul ce o îmbrățișa de parcă erau niște prieteni ce nu s-au mai văzut de mult. Alcor făcu câțiva pași în față, apoi se întoarse cu spatele la mare. Ea văzu că are ochii închiși. Nu spuse nimic.

– Sunt morți! scoase la iveală inevitabilul. Era tot grupul de Est. Sunt morți! strigă, lovind cu piciorul o sticlă aruncată în nisip, încă ținându-și ochii strânși închiși.

– Părinții tăi erau...începu ea cu jumătate de gură.

– Acolo? Nu, dar sigur ar prefera să fie. vocea lui sună alarmant de calmă.

– Vrei să spui că cel care a făcut...asta...i-a capturat? întrebă, dar nu primi nici un răspuns.

El își deschise ochii. În ei putea vedea o urmă de tristețe, dar nici o lacrimă. Nu ca și cum și-ar fi putut imagina vreodată pe cineva ca el plângând. Însă văzu ceva ce o șocă în acele inele de aur topit. Uimire.

– Idris... îngâimă, vocea pierindu-i.

Ea se întoarse. În spatele său era ceva ce semăna foarte bine cu scheletul unei case de lemn. Arse. De curând.

– Casa mea... îl auzi spunând ca și cum încerca să se prindă de aceste cuvinte pentru a se ascunde de realitate.

Cel mai îngrijorător lucru nu era clădirea arsă din temelii, ci ce se afla deasupra ei. Litere de foc *pluteu* deasupra a ceea ce a mai rămas din acoperiș, formând cuvintele *Dura lex sed lex*. Idris nu a mai văzut niciodată așa ceva. Focul pur și simplu zbura, mocnind de parcă ar fi fost pe pământ.

– *Legea e dură dar e lege*. E un fel de motto al lor. Cum noi îl avem pe al nostru. Ei au făcut asta. Legea a făcut totul! spuse Alcor, de parcă nu era surprins deloc; de parcă se aștepta la asta; de parcă știa exact ce avea să facă.

El se aplecă și ridică ceva de pe jos. O bucată de foaie de un albastru aprins ca cerul în după-amiezile toride de vară parcă strălucea în mâna lui. O scrisoare. Ea nu putea vedea ce scrie, dar reuși să citească inițialele caligrafice din colțul drept al paginii. *A.K.L.* Cine era? Dar înainte să își poată pune mai multe întrebări, el îi înmână scrisoarea. După ce termină de citit, se uită la expresia

gânditoare ce privea parcă prin ea. Observă că părul lui parcă strălucea în lumina înecată a dimineții și își imaginează din nou aripi negre de cărbune venindu-i din spate.

– Ce vom face? întrebă ea, după ce avu grijă să adauge niște umbre pe chipul său, terminând pictura din capul ei.

– Nu am nici o idee. Tot ce știu e că soarele nu va apune în noaptea aceasta. Va arde.

...

Iubesc cărțile, dar le și urăsc. Le urăsc deoarece creează lumi în care doar pot visa să trăiesc, în timp ce sunt blocată în tristețea ce e realitatea. Și unii oamenii trec prin ea râzând de cei ce visează. De cei ce pot trăi mai multe vieți. De cei ce găsesc putere în acele foi însemnate cu forme buclate, în timp ce alții se uită la ele și văd un copac. Nu spun că tuturor ar trebui să le placă să citească. Spun doar că ar trebui să nu mai nege. Acei

oameni spun că tot ce văd sunt cuvinte în derivă pe care le citești și gata. Dar nu le-au citit. Le-au trăit. Le-au trăit împreună cu cei ce simt. Poate că nu au simțit puterea care le-o dau cuvintele, dar au simțit panica când Alcor a deschis ușa, au simțit furia lui Idris față de Lege. Și acum, chiar dacă povestea e terminată, chiar dacă un punct a fost pus după acele „cuvinte în derivă“, vor sta și se vor gândi. Inevitabil. Se vor gândi la ce era scris în scrisoare. Se vor gândi la cine era A.K.L. și se vor gândi ce s-a întâmplat cu familiile lui Alcor și Idris. Poate nu simt puterea pe care le-o dau cărțile, dar simt Puterea Cărților. Și apoi vor merge și vor râde de cei care știu să o folosească, negând.

Ar trebui să nu mai vorbim despre ce cărți minunate creează oamenii, ci despre ce oameni minunați creează cărțile!

Text și ilustrații: **GHERMAN TEODORA**, clasa a VI-a

Un anotimp poznaș

Toamna cea sură a pus stăpânire pe meleaguri și a dezlănțuit o tornadă de frunze zgribulite. Copacii golași își agită brațele și le împreunează în semn de rugă pentru vântul care își tânguie jalea. Pe cerul ca leșia nu se văd decât norii încărcăți cu lacrimi de ploaie.

Păsările călătoare înnegresc cerul cu fracul lor, zburând spre marele necunoscut; iepurii fricoși aleargă panicați prin pădurile fără de viață. Furnica harnică face ultimele pregătiri pentru iarnă. Ursul se retrage pentru lungul somn al iernii. Oamenii adună fructele coapte, cu arome dulci-amărui, iar spicul de grâu se pleacă trist în fața vântului hain. Școlarii emoționați merg grăbiți, cu ghiozdanele pe umeri, începând o nouă etapă.

Zâna toamnă, mândră de realizarea ei, stă pe tronul din frunze purpurii și ne zâmbește binevoitoare. Deși pustiește natura, toamna își răscumpără supărarea adusă lumii, picurând în suflete toate nuanțele sentimentelor noastre...

Text: **MARIA PETRACHE**, clasa a III-a

Sfârșit de toamnă

Este sfârșit de toamnă. Norii suri și plumburii acoperă cerul.

Peste puțin timp, vântul zvârle-n geam picături grele de ploaie. Pe câmp a mai rămas porumbul cu podoaba lui zdrențuită. Frunzele arborilor cad, legănându-se în aer ca o aripă de fluture. Cerul de plumb ne întristează puțin ziua. Florile din grădină își plâng ofilirea. Dimineața se lasă o pâclă albastrie. În grădinile gospodarilor a năvălit un vâl de brumă argintie. Florile pe jumătate ofilite, sclipesc ca niște diamante. Toamna cea întunecată îi face loc iernii friguroase. De acum nu vom mai vedea flori timp de trei luni. Doar porumbeii ne mai amuză cu zborul lor întortocheat sau cu modul lor de a comunica.

În minte mi-au rămas culorile toamnei și mireasma îmbătătoare. Nu le voi uita niciodată! Toamna este anotimpul meu preferat și așa va fi mereu!

Text: **HOCIUNG MARIA**, clasa a IV-a

O zi specială

Era o zi specială pentru regina Ana: era ziua ei de naștere și atunci toată lumea din regat se aduna la palatul acoperit cu praf de zâne.

Regina Ana era înaltă, slăbuța, cu părul negru ca abanosul; ochii ei limpezi reflectau azurul cerului de vară. Rochia țesută din pulberea stelelor cădea până la glezne, lăsând să se vadă o pereche de pantofiori din sticlă translucidă. Frumoasa regină organiza în fiecare an, de ziua ei, un bal special, despre care se dusesse vestea în cele patru zări ale lumii. Era deosebit deoarece, anul acesta, și anotimpurile participau. Primăvara făcea să plouă cu flori și mugurași; Vara făcea să înverzească toată sala și să prindă viață; Toamna aducea un covor de frunze ruginii, care se transformau, când atingeau podeaua lucie, în niște îngeri binecuvântați; Iarna cercela streșinele castelului și aprindea lumini tainice – stele de gheață, ace de argint.

După ce s-a terminat petrecerea de vis, regina Ana a încheiat spunând ca fusese cea mai frumoasă zi de naștere, pe care o avusese vreodată.

Text: **MARIA PETRACHE**, clasa a III-a

Bursucul

Bursucul merge prin pădure
Ca să culeagă fragi și mure.
Și se duce lângă stup
Cu o foame chiar de lup,
Să mănânce miere.
Dar albinele mai rele
Nu se-ndură de bursuc.
Îl înțepă întreg roiul

Și albine de-alte soiuri.
Foamea nu și-a potolit,
Dar, atent el s-a gândit,
Cum să-nfulece ceva
Chiar ceva micuț, mic, mic,
Cât firimitura.
Supărat și îmbufnat,
În pădure a plecat.

Text: **ARIADNA RADOS**, clasa a III-a

Banchet regal

Peștișorii din ocean
Au făcut banchet regal.
Bucătarul a gătit,
Tot ce nu s-a pomenit.
Peștii-o țin doar într-un dans
Fiindcă se aude-un vals.
Au mâncat, pe săturate,
Și-au gustat multe bucate.
Perecerea s-a încheiat
Iar peștișorii fericiți,
Acasă la ei au plecat.

Text: **ARIADNA RADOS**, clasa a III-a

Prietenia înainte de toate

Când eram mică obișnuiam ca la fiecare trei săptămâni să mergem la bunici o săptămână pentru a-mi revedeam prietena, Sakira, o iapă frumoasă. Noi petreceam clipe de aur împreună: ne plimbam pe câmpul auriu, îi împleteam coama cea mătăsoasă și mâncam împreună morcovi, mere și cubulețe de zahăr.

Totul a fost minunat până când Sakira a fost dusă la București pentru un concurs și apoi pentru că ea s-a descurcat foarte bine a fost dusă în Italia și tot așa. Când am mers la ea, cel de acolo mi-a spus că este rănită foarte grav la picior și nu poate veni înapoi. M-am întristat foarte tare. Au trecut câteva luni și, cu speranță că o voi găsi, m-am dus la bunici. Când am ajuns, am văzut-o în hambar lângă un doctor. El ne-a explicat că iapa nu mănâncă, nu bea apă și nu doarme pentru că nu stă cu mine.

Sakira s-a întors la mine pentru că mă iubea și pentru că acolo era casa ei! Prietenia este înainte de toate!

Text: **DARIA NEAMȚU**, clasa a III-a

Ilustrație: **LUCIANA COȘOFREȚ**, clasa a V-a

Băiatul cu ochi plumburii

Mă plimbam agale pe drumul denivelat. Praful se risipea cu fiecare pas pe care îl făceam. Lângă mine, sora mea încerca să deznoade sacul în care aveam legumele și fructele pe care le-am cules din mica noastră grădină. Ar fi trebuit să mergem din ușă în ușă și să le vindem; făceam asta săptămânal. Era unul dintre modurile în care reușeam să mai strângem bani pentru a ne întreține familia săracă. Uneori mergeam și făceam curățenie în gospodăriile oamenilor, care, la început, ne răsplăteau doar cu colaci sau cozonaci, dar după un timp au început să ne cunoască și să ne simpatizeze, așa că am început să primim chiar haine sau încălțări.

În acea zi am reușit să vindem doar un sfert din fructele și legumele din sac. Fiind ora prânzului, majoritatea oamenilor erau încă pe câmp. Ne pregăteam să ne dăm bătuți când am ajuns în fața unei locuințe neobișnuite.

- Nu am mai văzut casa asta până acum, a spus Elena, părând înfricoșată, dar încântată în același timp.
- Nici eu. Aici era o fântână. Este tare ciudat! Hai să intrăm, poate găsim ceva interesant! Am spus, apropiindu-mă de ușă.

Aceasta era întredeschisă. Abia atunci am observat cât de veche era casa. Geamurile erau sparte, pline de praf și pânză de păianjen. Lemnul arăta atât de fragil, încât puteam să jur că, dacă l-aș fi atins, s-ar fi spulberat într-o grămadă de așchii. Elena a bătut la ușă atât de ușor, de parcă o lovitură mai sănătoasă ar fi dăruit casa. Nimeni nu răspunse. Am intrat. Casa avea o singură cameră, goală și la fel de murdară și neîngrijită ca exteriorul. Se părea că nimeni nu locuia acolo. Doar într-un colț se aflau trei cufere, unul mai mare ca celălalt.

Văzându-le, m-am apropiat de ele. În cel mai mic se aflau niște haine, în cel mijlociu mâncare pe săturate, iar, spre uimirea mea, cel mai mare era plin cu monede de aur și argint, perle și nestemate

de toate felurile. Elena scăpă un scâncet de uimire, căzându-i sacul cu legume și fructe din mână. Aplecându-mă să strâng ce a căzut pe jos, am spus:

-Ar trebui să plecăm. Lucrurile acestea nu sunt ale noastre, iar proprietarul ar putea fi aici în orice clipă.

-De fapt, chiar în această clipă! veni răspunsul, dar nu de la sora mea, ci din partea unei voci mai groase, de băiat.

Am ridicat capul, uimit. Elena a început să bolborosească scuze despre cum nu știa că cineva locuiește aici și despre cum nu a mai văzut casa asta până acum, în locul ei fiind o fântână.

-Normal că era o fântână, am ajuns aici abia ieri! o întrerupse băiatul.

Abia atunci am putut să îi observ trăsăturile. Era înalt, îmbrăcat cu o cămașă albă și niște pantaloni negri, dintr-un material pe care nu l-am mai văzut niciodată. Părul lui negru se lăsa ca o perdea până la umeri, în jurul feței palide ce adăpostea o pereche de ochi cenușii. Arăta de parcă venea din alte timpuri, mai frumoase, mai fericite...ireale.

-Ce vrei să spui cu „Am ajuns abia ieri.”? Sunt sigur că aș fi observat dacă cineva ar fi construit o casă peste noapte, iar a ta nu arată chiar nouă! am spus, puțin uimit de răceala pe care am simțit-o în vocea necunoscutului.

-Ai dreptate! spuse, îndreptându-și privirea spre mine. Ar trebui să mă prezint.

Doar am dat din cap, lăsându-l să continue.

-Mă numesc marcus. Sunt Păstrătorul Dreptății. Merg peste tot prin lume căutând oameni drepti, cinstiți și buni, iar apoi îi răsplătesc. Doar acei oameni pot vedea această casă. Ieri am ajuns aici și am așteptat un om cu inima curată care să aibă curajul să intre pe ușă. Văzând că nimeni nu vine și crezând că toți oamenii din acest satul văd doar o fântână, fiind toți nedrepti și egoiști, am vrut să plec. Dar ați apărut voi. Normal că nu era să vă răsplătesc doar pentru că ați intrat pe ușă, mai aveți de trecut un test. Pe care tocmai l-ați trecut. Ați văzut cuferele cu bogății, dar nu le-ați luat. Sunteți cinstiți, așa că acum e timpul să vă răsplătesc! încheie cu un rânjet atotștiutor.

Mi-am deschis gura pentru a spune ceva, dar cuvintele mis-au oprit în gât, lăsându-mă cu răsuflarea tăiată. Cum era posibil? Un Păstrător al Dreptății? Și chiar dacă Marcus zicea adevărul, cum era posibil ca un băiat nu mai mare de nouăsprezece ani să aibă acea „slujbă”? Și de ce ne-a ales pe noi? Un puști de treisprezece ani și sora lui mai mică... Atunci mi-a trecut un gând prin minte: poate că Marcus era așa tânăr pentru că reprezenta dreptatea, care nu îmbătrânea până când nimeni nu mai credea în ea... Putea Marcus îmbătrâni? Mia-am alungat acel gând. Dreptatea, cinstea și oamenii buni nu au sfârșit!

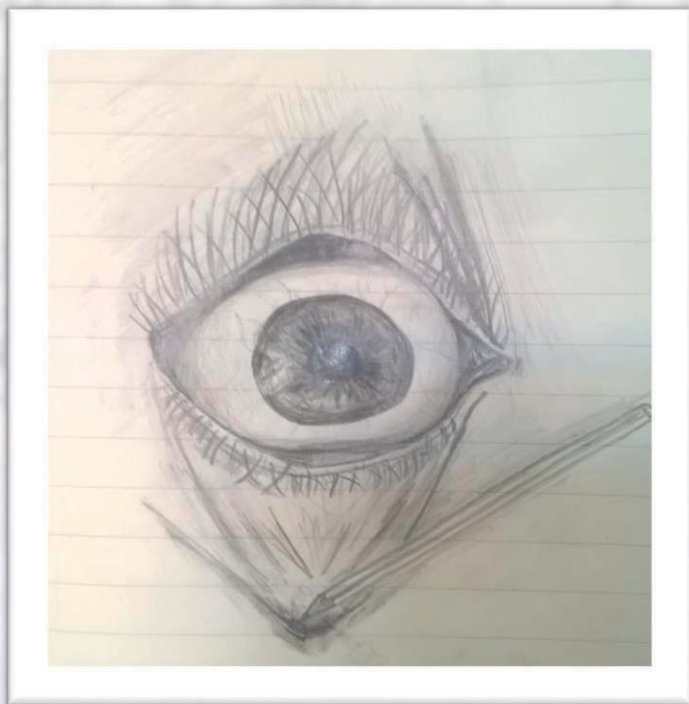
-Ce ne vei da? Elena mă trezi din visare, iar ochii fumurii ai Păstrătorului au apărut din nou în fața mea.

-Aici e ironia. Veți putea păstra cuferele, lucrurile pe care cinstea v-a împiedicat să le luați! Veni răspunsul.

-Mulțumim....am îngâimat, aerul umplându-mi plămânii după ceea ce a părut a fi o mie de ani.

Marcus a pocnit din degete și casa a dispărut. Toți trei eram acum lângă fântână și cele trei cufere, acum mai strălucitoare în lumina soarelui. Încă o pocnitură: Marcus purta acum o haină lungă, un soi de palton și ținea în mână o geantă ciudată, o servietă. Cu un ultim „poc!” Păstrătorul Drepățții a dispărut într-un vârtej de culori, lăsându-ne pe mine și pe Elena cu cele trei cufere.

De atunci, băiatul misterios cu păr de cărbune și ochi plumburii nu a mai trecut prin sat. Dar eu, din vreme în vreme, îi mai văd casa...

Text și ilustrații: **TEODORA GHERMAN**, clasa a VI-a

Odată cu ea

Sufletul sălbatic străbătea codrii de smarald. Privea puțin și iar își lăsa penele să curgă în briza muntelui. Se așeza pe o creangă, iar privea și aștepta înserarea albăstrui, în timp ce alte necuvântătoare plecau în lumea basmelor și a viselor.

Soarele scăpăra încet ca un trandafir ofilit lăsând tronul nopții lunii. Se înfolelea, stătea, privea cu ochii de foc și iar se înfolelea.

Privea povestea codrului... Copacii își mișcau firavele rămurele în timp ce stelele licăreau mai tare cu fiecare minut, secundă, oră trecută prin noapte. Brusc... o luă la fugă printre copaci. Văzuse ceva, nu știa ce! Zbura prin înaltul cerului de argint, lăsând vântul să îi fluture penele prețioase.

Ochii ei spuneau tot: nimic nu o putea învinge. În noapte, era ca o regină ce nu putea fi răpită, soldații ei fiind dorința și curajul. Poposi în cel mai bătrân și ostenit stejar. Se uita atentă la fiecare mișcare, la fiecare freamăt al codrului.

Ochii de rubin erau sufletul înflăcărat. Dorința arzătoare de a domni mai bine ca niciodată era pe cale să se sfârșească.

Căzu încet la pământ, timpul parcă trecând în secole. Se auzi un simplu „BUF!”. Căzuse și rămase acolo, în iarba fragedă de vară trecută. Odată cu trecerea timpului trecu și vremea ei. Penele albe fură acoperite după ceva timp cu zâne albe căzute din cer.

În inima codrului, rămase privirea de foc din fiecare seară de vară. Odată cu ea, plecă înțelepciunea eternă. O dată cu ea, plecă vuietul codrului. O dată cu ea, plecă o Bufniță...

Text și ilustrație: **CEZARA CRISTESCU**, clasa a VI-a

Made in PARADIS
Learning by doing

Buburuze și Licurici

Albinuțele în camera bunicii

CLASA PREGĂTITOARE

Noi suntem EXPLORATORII clasei pregătitoare! Povestea noastră abia a început. Încă nu știm a scrie meșteșugit – cu epitete metafore, comparații - așa cum se scrie într-o revistă, iar cu cititul ne deprindem încetul cu încetul până-om isprăvi tot alfabetul! Am învățat însă, în doar câteva luni de când suntem împreună, să „scriem” cu emoția, cu nerabdarea, curajul și curiozitatea nelipsite din jocul acesta fascinant al Cunoașterii! Abia așteptăm numărul următor în care vom căuta și noi a scrie cu slove adevărate, dar si gur le vom păstra și pe cele mai sus enumerate!

Prima zi de școală

De la piață la cămară

În pași de dans...

Atelierul lui Moș Crăciun

Cuza ne unește

Dansul bucuriei

Târgul Toamnei

*Ziua
Recunoștinței*

7 Prințese și 13 Super Eroii
au început o călătorie minunată în-
spre....visul lor. În drumul lor au în-
ceput să adune ingrediente impor-
tante cum ar fi încredere, curaj,
prietenie, dragoste care îi vor ajuta să
plămădească rețeta pentru viață și în
final vor putea da aripi visului lor .

La începutul călătoriei au
descoperit cele 7 minuni ale lumii , pe
care le-au notat cu mânuța lor pentru
a le afla și voi.

Clasa I

Amintiri, dulci amintiri alături de prieteni

Prima zi de școală , o zi de
neuitat.

Umple universul cu magie

CLASA A II-A

Petrecere tropicală

– Insiprați de cartea „Povestea frindelului” de Andrew Clements, am reușit să aducem soarele, căldura și bucuria unei zile de vară, de pe o plajă tropicală, în sala de clasă...la mijlocul lunii noiembrie.

Lacey Walker- the non-stop talker – este o bufniță simpatică și foarte isteță care ne-a ajutat să decoperim regulile unei comunicări eficiente.

Land forms – dinozaurul jucăuș ne-a învățat într-o modalitate distractivă, îmbinând desenul și științele, formele de relief.

Cămara bogată a toamnei – Continunând

proiectul început la clasa pregătitoare, am pregătit produse delicioase pentru a ne umple cămarile cu compot și gem gustos.

Halloween Party – Vrăji-Vrăjitoarea nu ne-a uitat nici anul acesta. Ea ne-a însoțit la petrecerea de Halloween, iar noi am pregătit, stafii din farurii de plastic, coronițe tematice, coronițe de paianjeni și am sculptat dovleci "înfricoșători".

CLASA A III-A

”Cămara bogată a toamnei” - cu răbdare și îndemânare, micii gospodari au pus murături (gogonele și castraveți) și au făcut compot de struguri, bunătăți din care se vor înfrupta cu ocazia derulării altor proiecte cu scopul celebrării finalizării acestora.

Assembly – proiect prin care elevii claselor a II-a și a III-a își prezintă pasiunile, venind în fața colegilor cu informații, imagini, filmulețe care să ilustreze cât mai bine și original talentul / pasiunea. Prin intermediul acestei activități, elevii învață să-și gestioneze emoțiile, să relaționeze cu publicul, să-și moduleze vocea pentru a capta atenția, astfel colegii ajung să se cunoască mai bine.

Educație financiară – elevii afla care este rostul și valoarea banului la nivel mondial, află despre monedele de circulație internațională, participă la trocuri și organizează vânzări fictive pentru a exersa utilizarea banilor și oferirea restului corect. Ei învață să fie vânzători dibaci și cumpărători calculați.

Clubul de lectură – inițiat din dorința de lectură manifestată de elevi. Aici se exersează actul citirii, se caută personajul, se folosește dicționarul pentru a afla sensul unor cuvinte, se formulează întrebări pe baza textului (explozie stelară), se creează cvintete pornind de la numele personajelor și multe alte activități care le solicită imaginația.

Rediscover Iași

What is it?

What did they do there?

What happened there?

Paradise School is a very important school to our city! Everybody knows this school! They organized a very important activity.

On 8th October, 45 kids came here, in Iași, from Sighetu Marmatiei, so far away.

Paradise School organized a very funny tour of Iași.

First they were at the Palas of Culture then they walked in all of the city. The kids from Paradise School presented this purposes.

Next year they will do the same thing. Do not miss it!

(ILINCA BARARIU, clasa a V-a)

Photo Exhibition in Paradise

After a long journey at Miclauseni, Paradise School organized a photo exhibition with the photos taken there.

Most of them are made by Elias Aneculaesei, the 5th grade photographer.

The exhibition is made by kids for kids.

The name of the exhibition is *Sturdza Castle through Children Eyes*. And in all 22 pictures you can observe: The shadow of the castle, The architecture And The students of Paradise.

(NECHITA ALEXIS, clasa a V-a)

Lecție – record

Marti, 3 noiembrie, ora 13,00, Paradise International School a avut onoarea de a participa la provocarea lansată pe site-ul www.bubblymath.co.uk de către un grup de matematicieni și oameni de știință din Marea Britanie, în încercarea de a doborî un nou record Guinness Book – cea mai mare oră de științe și matematică cu tematica Structura ADN-ului.

A fost o lecție interactivă ce a durat 100 de minute, la care au participat peste 300 de școli din

18 țări, aproximativ 45.000 de elevi coordonați de 2116 profesori. Din școala noastră au participat 28 de elevi cu vârste cuprinse între 9 și 12 ani și 4 profesori.

Lecția a fost structurată în 2 părți: în prima parte elevii s-au familiarizat cu informațiile științifice legate de tema lecției (adică structura ADN-ului și termenii specifici), iar în partea a

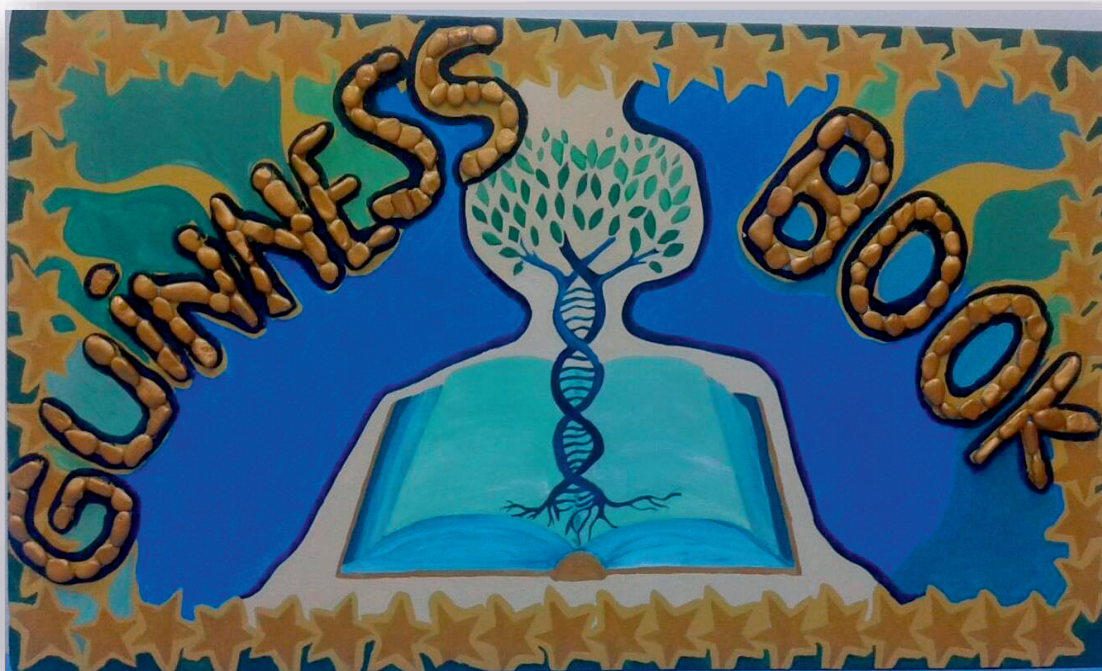
doua au fost organizate workshop-uri în care au aplicat în practică teoria, în mod interdisciplinar. Elevii s-au folosit de cunoștințele de matematică și biologie utilizându-și abilitățile artistice, muzicale, și de comunicare în limba engleză.

Pe parcursul celor 100 de minute s-au folosit metode moderne interactive, iar elevii au lucrat în echipă la construirea unui model ADN cu dublu helix, au învățat să cânte rap ADN, au făcut calcule matematice aplicate pe tema lecției, au fost detectivi, iar evaluarea s-a făcut sub forma unui concurs cu întrebări și răspunsuri contra cronometru.

Paradise International School este singura școală din România ce a participat la această lecție-record și va primi un certificat de participare dacă recordul va fi omologat de Guinness Book.

Learning about DNA

Even the smaller children had fun learning about DNA. Seeing the DNA structure, they imagined a very sweet and endless DNA chain made of sweets.

Thanksgiving day

The 6th edition

The first Thanksgiving day took place in 1621 and in 1623 it was the first recorded Thanksgiving day. They celebrate it in America....I celebrated with my classmates, our parents. I did with my colleagues a skit and we had an English class. We said to the parents what we are thankful for. (Sorin BADARAU)

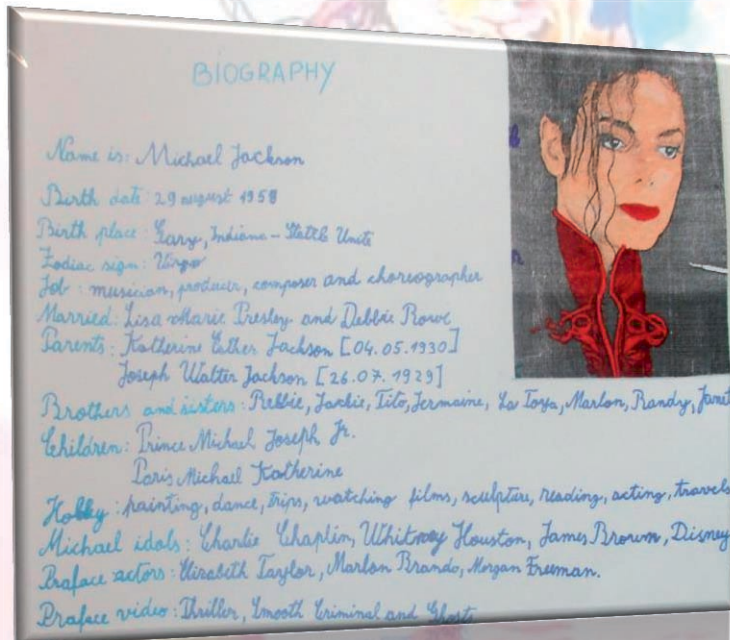

We celebrated Thanksgiving Day at school but also at kindergarten, where the children welcomed Mr. Turkey and proved to be very grateful by helping him put the leaves in the Thankful tree.

Concert

One night children from Paradise school went to Casa Studentilor because it was a concert tribute of Michael Jackson .

There we were happy and we danced and clapped our hands.

Then we were singing and dancing.

At the End of the show they took us on the stage.

It was a great evening !!!

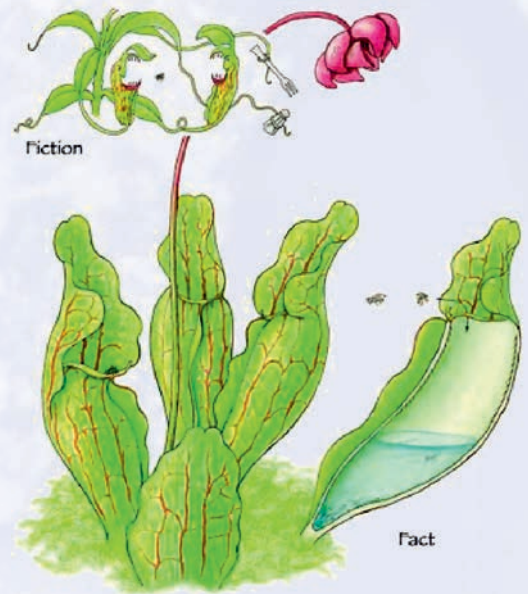
(CARP BIANCA, clasa a V-a)

SCIENCE

Insectivorous plants

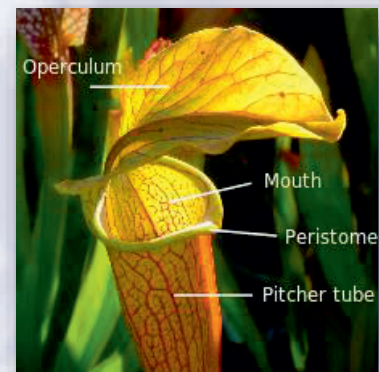
Insectivorous plants are plants that derive some of their nutrients from trapping and consuming animals. In horticulture, carnivorous plants are considered a

curiosity or a rarity, but are becoming more common in cultivation with the advent of mass-production tissue-culture propagation techniques.

Sarracenia is a genus of carnivorous plants indigenous to the eastern seaboard, Texas, the Great Lakes area and

southeastern Canada, with most species occurring only in the south-east United States. The plant's leaves have evolved into a funnel or pitcher shape in order to trap insects.

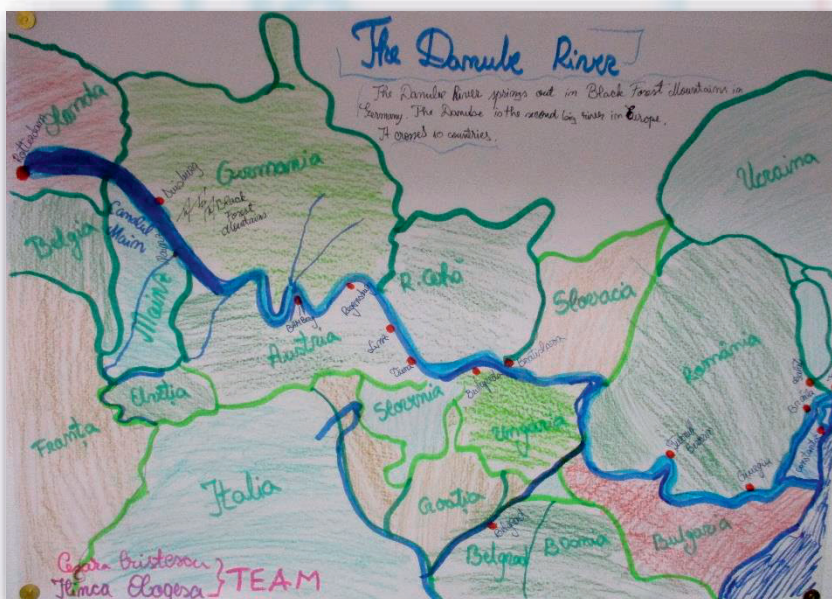
Text: SORIN BADARAU, clasa a V-a

Dunărea

Dunărea este al doilea fluviu ca mărime din Europa, ce izvorăște din Munții Pădurea Nagră din Germania, străbate zece țări și patru capitale. Se varsă în Marea Neagră printr-o deltă, o formă de relief foarte originală rezultată din despletirea brațelor sale și din depunerea sedimentelor cărate de-a lungul drumului său zbuciumat de la izvoare până la vărsare. Dar, dincolo de datele geografice, Dunărea este un râu foarte important pentru români deoarece a împărțit istoria lor și a văzut toate zbaterile poporului nostru. Dunărea definește spațiul nostru național – carpato-danubiano-pontic, dar este și râul sacru în care se scăldau dacii înainte de a merge la luptă. Este sursă de inspirație pentru părintele valsurilor, dar și graniță naturală a țării. Dunărea e unică și e a noastră.

Text: **NICOLAE CERNAHUZ**, clasa a VI-a

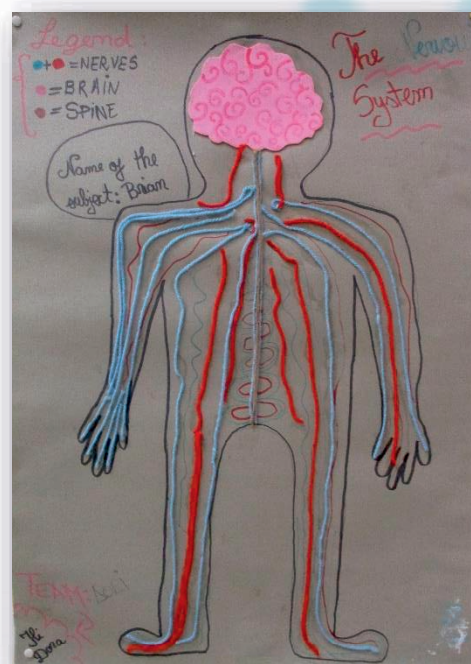
Ilustrație: **CEZARA CRISTESCU** și **ILINCA OLOGESA**, clasa a VI-a

The nervous system

The nervous system is a real network that connects nervous terminations all over the human body with the brain. It is like a huge computer coordinates all the wires in the body, commanding them what to do. We do not feel anything unless the information sent by the nervous terminations when get in touch with the stimuli gets to the brain. The bone marrow acts like the conductor here, so it is really important for people and should be protected, just like the brain. They are both protected by bones - the skull and the spine, also called backbone.

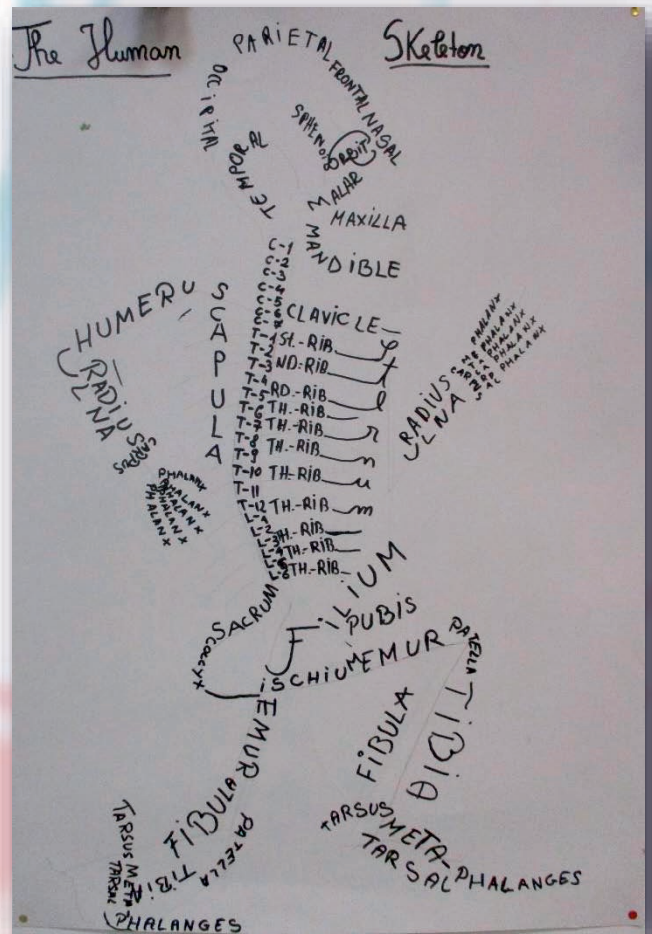
Text: **MATRICALĂ MĂLINA**, clasa a VI-a

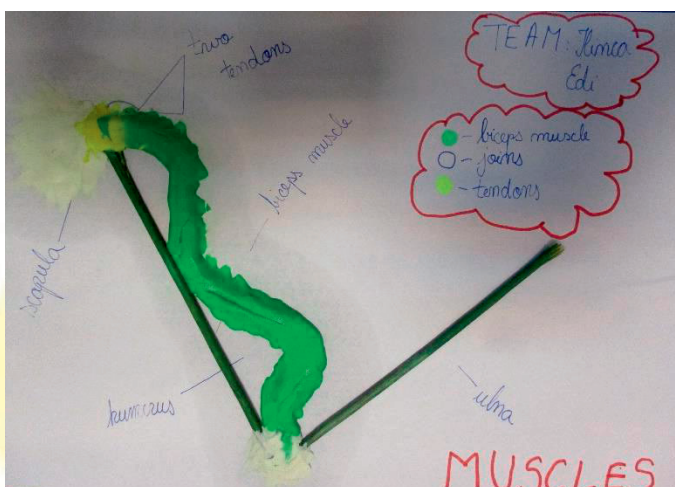
The Human Skeleton

The human skeleton is made of 206 bones. However, this number is correct only when we talk about an adult, because children have more bones, who then link together as they grow up. The human skeleton is very important for people because it supports all of our organs, keeps us upright and also protects some of the most important inner organs. For example the brain is protected by the skull, the lungs by the ribs and the heart by the sternum. The human skeleton drawn here is actually an original idea that shows the form of the most important bones in the human body made of words – the name of the respective bones. It is a funny and interactive way of learning the names of the bones in the human skeleton.

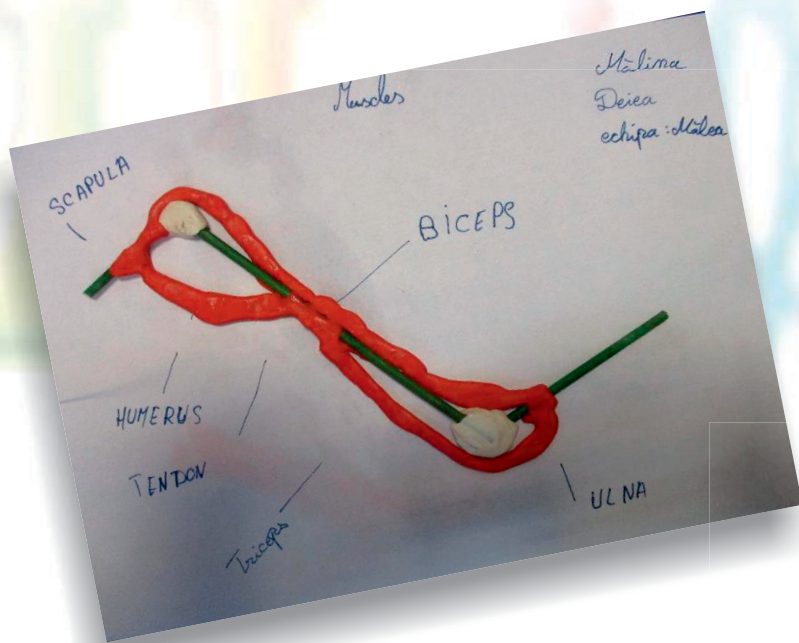
Text: **ZAHARIA EDUARD**, clasa a VI-a

The antagonist muscles – biceps and triceps

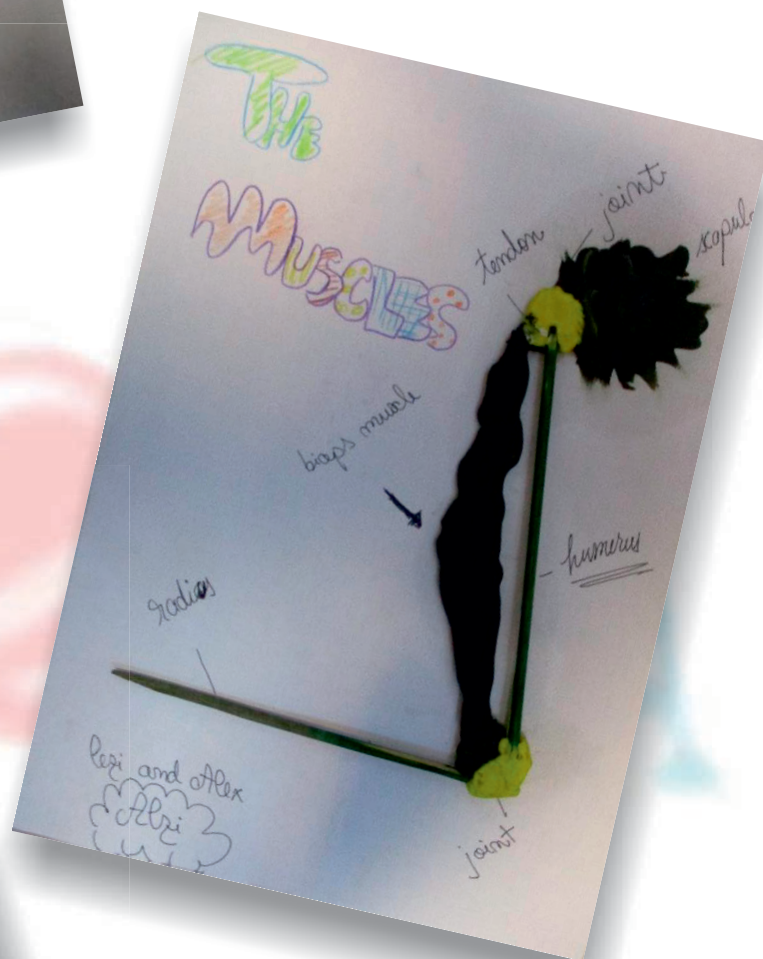

This pair of muscles is very interesting and practical at the same time. We learn about their action by comparing them, as they work as a pair: when the biceps works, the triceps rests and the other way round. These muscles act and move the arms and they are called after the number of bones they move. Thus the biceps moves two bones (bi meaning two) and the triceps three bones. When muscles contract they also get shorter.

This way when the biceps is contracted, it shortens and pulls the bones to one another, causing the flexing of the arm. But if you want the descending move, you have to contract the triceps, and it will pull the ends of the muscle, pulling the arm down.

Text: **IVAȘCU ALEXANDRU**, clasa a VI-a

Planșe: elevii clasei a VI-a

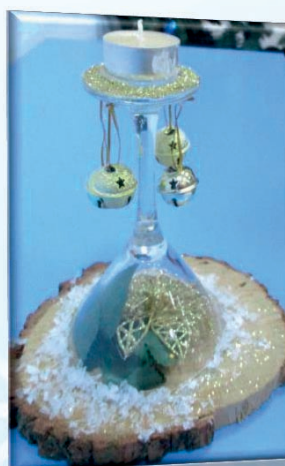
The Christmas fair

All the children in year 4, 5 and 6 will make beautiful things and they are going to sell them!

They will make Christmas cards ,angels and a lot of other decorative things .

The best part is that all the money will be donated to the children from the hospital!!!!

The children do that because they want to help, and after that , they will have a bigger soul . I hope that many other people will enjoy Christmas by giving to unhappy people
HAPPINESS... (LUCA ECATERINA, clasa a V-a)

CRĂCIUNUL COPIILOR

- LANSARE DE CARTE -

Moș Nicolae a venit încărcat la copiii Școlii Paradis! Elevii noștri au dedicat timp și pasiune pentru a scrie și ilustra povești despre Crăciun, care s-au concretizat într-un volum minunat, lansat duminică, la ceainăria Utopia! Volumul Crăciunul Copiilor este un proiect multicultural, tradus în 4 limbi de circulație europeană. La lansare, autorii ne-au

încântat cu o sesiune de speech-uri despre amintiri de Crăciun și cu lecturi din poveștile lor minunate.

RADIO PARADIS

Taichi Master comes to our school

On the 3 of November 2015, Paradise School had a new person invited, a taichi master came to our school and taught us some moves of Taichi. After that, we fought with sticks, but carefully. He told us about him, after we questioned him. He told us that we need to connect to nature to be possible to make the Taichi moves. Taichi is a martial art which is connected to nature. There are three types of Taichi: Chan, Yang and Wu. (DAVID DOBAN, clasa a V-a)

INTERVIU – DAN ARHIRE

-Fragment-

Elevii Școlii Paradis i-au pregătit o surpriză de proporții profesorului lor de chitară, domnul Dan Arhire, care și-a susținut teza de doctorat, obținând distincția summa cum laude! Elevii și profesorii l-au sărbătorit cu o ediție specială de radio, tort, flori și...multe confetti!

-Când ați descoperit că vă place muzica?

-Am descoperit-o devreme, dar nu aveam încă mintea „coaptă”, aveam 7 ani, și nu am avut răbdare așa ca voi, renunțând după trei luni. Am reluat studiul când eram în clasa a noua.

-De ce ați ales chitara?

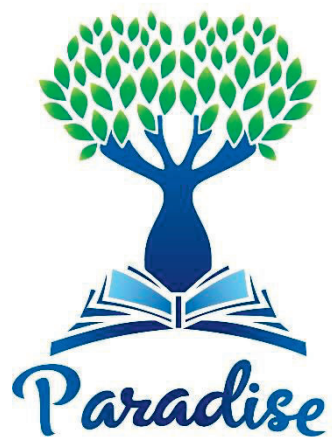
-Pe vremea aceea era cel mai popular instrument și, recunosc, mi s-a părut cel mai ușor de abordat.

- Care este compozitorul dumneavoastră preferat?
- Sunt mulți, dar cel mai important pentru mine este cel căruia i-am și dedicat lucrarea mea de doctorat, Joaquin Rodrigo.
- De ce are nevoie un elev pentru a deveni un chitarist bun?
- De răbdare.
- Cât de importante sunt concursurile în devenirea unui chitarist?
- E important să intri într-o competiție, dar nu pentru premiu, ci pentru a-ți testa propriile limite.

Reporter: **ANECULĂESI ELIAS** și **BODOGA DAVID**, clasa a V-a

CAMBRIDGE
International Examinations

Cambridge International School

